

må kun sige, at vi alene diskuterede ordomfanget, og lad os så blive ved det, når vi endelig skal diskutere det. Dette forslag har vi accepteret, som det ligger. Så er det vist også på sin plads at sige, at vi ikke synes, at der skal føjes flere ord ind, men at der skal handling til, og det var sådan set det, jeg sagde.

Fjerde næstformand (Elisabeth Arnold):

Og så er det hr. Hans Christian Schmidt som ordfører.

Hans Christian Schmidt (V):

For godt fire måneder siden havde jeg sammen med flere folketingsmedlemmer fornøjelsen af at deltage i FN's særlige generalforsamling UNGASS i New York. Baggrunden for mødet var den velkendte Riokonference fra 1992. Meningen var, at man skulle følge op på Rio-mødet og se, om landene havde nået de mål, som de i fællesskab havde sat sig fem år tidligere.

Jeg vil også udtrykke, at resultatet var nedslående. Det kunne tydeligt mærkes under konferencen, og også i den danske delegation var der bred enighed om de manglende resultater. Mange lande havde skrevet under på flotte aftaler og hensigtserklæringer om en aktiv indsats til fordel for miljøet, men der var ikke fulgt handling efter ordene.

Jeg tror, vi alle sammen her kan blive enige om, at de rige vestlige lande har en særlig forpligtelse til at gå foran i kampen for et bedre miljø. Vi ved jo godt, at vi også i høj grad forurenere, men vi ved også, at vi har de fleste ressourcer til at bekæmpe denne forurening, og derfor er det altså nedslående, når så mange vestlige lande ikke har gjort nok ved problemerne.

I Danmark har vi oplevet, at vi i de seneste måneder har set et reklamefremstød for regeringen, der hedder »Danmark som foregangsland«, og i de afsnit, der omhandler miljøpolitikken, gør regeringen meget ud af at fremhæve, hvor mange penge vi bruger på dette felt i forhold til andre lande, og også på UNGASS-konferencen fremhævede statsministeren den danske indsats. Det er vi enige i, at sådan er det. Men penge er ikke alt, og det må vi også opfordre regeringen til at tage til indtægt. Man må forstå, at der skal mere til, før man kan kalde sig et foregangsland.

På topmødet i Rio besluttede man for det første her i den såkaldte »Agenda 21«, at de mil-

jømæssige konsekvenser af nye tiltag inden for alle områder skulle analyseres, inden de trådte i kraft. Med andre ord var det hensigten, at miljøpolitikken skulle decentraliseres til alle fagministerierne.

Men hvordan er det så gået i Danmark? Ja, i stedet for en decentralisering har man efter vores opfattelse fået en alt for høj grad af centralisering. Miljøministeriet har tiltaget sig så meget magt, at ministeriet mest af alt ligner en centralistisk enhed i stedet for at være den koordinator, som det var tiltænkt i »Agenda 21«.

Derfor vil vi også sige, at når der i forslaget til vedtagelse omtales noget om et lovkrav til kommunerne, vil vi gerne have, at man fejrer for egen dør i ministeriet. Det ville nok være en god idé.

Hvis vi skal nævne nok et punkt, må vi sige, at ikke nok med at miljøpolitikken er blevet centraliseret, den er også blevet bureaukratiseret. I løbet af de seneste år er mængden af love, cirkulærer, bekendtgørelser og nye retningslinjer til borgerne fra bl.a. Miljøministeriet steget markant. Det er et problem.

Det er et problem for virksomhederne, der nu skal bruge mere tid og endnu flere kræfter på at sætte sig ind i flere og flere miljøregler og udfylde flere og flere spørgeskemaer og formularer. Men det er også et problem for den almindelige dansker, der snart ikke kan finde rundt i miljøpolitikken.

Den eneste rigtige måde at løse miljøproblemerne på er rigtig Venstres opfattelse et udbygget samarbejde mellem stat, virksomheder og borgere. Det offentlige skal ikke tale til befolkningen, men med befolkningen. Kun i fællesskab kan vi løse de store problemer, og her er regelforenkling, afbureaukratisering og decentralisering nøgleord.

Også regeringens CO₂-politik må vi sige har lidt en krank skæbne. Den er meget, meget indviklet, og man må sætte store spørgsmålstegn ved dens miljøeffekt. I hvert fald må vi konstatere, at der i dag ligger mindst 600-700 mio. kr., som ikke kan blive ført tilbage til erhvervslivet. Resultatet har været, at konkurrenceevnen for virksomhederne er blevet kraftigt forværret til skade for dansk produktion og beskæftigelse.

Vi må også sige, at den indviklede og bureaukratiske facon, som de grønne afgifter er skruet sammen på, har været til skade for virksomhederne. Senere i dag vil Venstre fremsætte et beslutningsforslag, der vil afskaffe CO₂-